

Cod ECLI ECLI:RO:CACTA:2023:081.#####

Operator de date cu caracter personal 3170

Dosar nr. ###/36/2021*

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE INSOLVENȚĂ ȘI LITIGII CU PROFESIONIȘTI ȘI
SOCIETĂȚI

SENTINȚA CIVILĂ NR.#

Ședința publică din data de 12 iulie 2023

Complet specializat pentru cauze maritim fluviale

Completul compus din:

PREȘEDINTE - #####

Grefier - #####

S-a luat în examinare cauza (după casare) în materia - Drept maritim și fluvial - formulată de reclamanta ##### SA, cu sediul în Incinta Port, ##### Maritimă, județ Constanța în contradictoriu cu pârâta ##### SRL, cu sediul procesual ales în Constanța, #####, #####, #####, județ Constanța, intervenient în numele altei persoane MUNICIPIUL CONSTANȚA PRIN #####, și PRIMARUL MUNICIPIULUI CONSTANȚA, ambii cu sediul în Constanța, B-dul ##### nr.51, ##### ## ##### ## ##### ##### ##### ##### , ##### SRL, BASTET TRADING, ##### S SRL, ISALENA TASTY , ##### ##### SRL, PASTICERIA D*##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, toți cu sediul procesual ales la avocat #####, din Constanța, Bd. #####, nr.97, #####, #####, #####, jud. Constanța, având ca obiect acțiune în anulare.

Dezbaterile asupra fondului au avut loc în ședința publică din data de 14.06.2023 și au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Curtea, pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 28.06.2023 și la data de 12.07.2023, dată la care a pronunțat următoarea hotărâre:

C U R T E A:

Asupra cauzei de față:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Constanța – Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, la data de 28.06.2021, sub număr de dosar ####/36/2021, reclamanta ##### Națională „Administrația Porturilor Maritime“ - SA Constanța în contradictoriu cu pârâta ##### S.R.L., în temeiul disp. art. 608 alin (1), lit. h) și art.613 Cod Procedură Civilă, a formulat acțiune în anulare, prin care a solicitat:

1. Anularea Sentinței Arbitrale nr.1/11.05.2021, pronunțate de Curtea de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă Camera de Comerț, Industrie, Navigație și Agricultură Constanța în dosarul nr.1/2021 și menținerea cauzei spre rejudecare, pronunțând o hotărâre de respingere în tot a pretențiilor reclamate de TMM prin acțiunea arbitrală, ca nefondate.

2. Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentei acțiuni în anulare.

În fapt, reclamanta arată că Portul ##### a fost dat în folosință societății Sisteme Internaționale de ##### S.A. București, prin contractul de închiriere nr. 3849/17.12.2004, semnat în baza licitației publice ce s-a finalizat prin semnarea procesului verbal de adjudecare la licitație nr. 32422/26.12.2004.

Contractul a fost cesionat ulterior către Sisteme Integrate de Afaceri S.R.L, care și-a schimbat în anul 2007 denumirea în ##### S.R.L.

Ulterior, contractul a fost renumerotat/recodificat sub nr. CNAPM4J3849-CHI-C1/17.12.2004.

Obiectul contractului constă în: „asigurarea folosinței platformelor și punerea la dispoziție a bunurilor (cheuri, acvatoriu, diguri de adăpostire) aflate în administrarea CN APM.” Conform procesului verbal de predare-primire nr. 644/07.01.2005 suprafața platformelor închiriate este de 18.786 mp.

Contractul este valabil până la data de 30.06.2021, iar valoarea contractului este 5.206 euro/lună.

Conform caietului de sarcini aferent documentației de licitație, bunurile care fac obiectul închirierii sunt: platformele betonate amplasate în spatele construcțiilor de acostare, grup sanitar cu dotările aferente, instalațiile pentru alimentare cu apă și energie electrică. De asemenea, bunurile puse la dispoziție aflate în administrarea CN APM sunt: construcții de acostare, diguri de adăpostire, acvatoriu portuar. Iar conform Cap.5 din caietul de sarcini „contractul se va încheia cu o valabilitate de 20 de ani”.

Prin caietul de sarcini ce a stat la baza procedurii de atribuire din 2004, s-a stabilit că termenul închirierii este de 20 ani, împlinindu-se așadar în anul 2024, („Cap. 5. DURATA ÎNCHIRIERII Contractul se va încheia cu o durată de valabilitate de 20 ani”).

În egala măsură, prin contractul de închiriere nr. CNAPM-03849-CHI-01/17.12.2004, părțile au stabilit în art. 3 următoarele: „(1) Prezentul contract intră în vigoare începând cu data predării folosinței bunului pe bază de proces-verbal și este valabil până la data de 30.06.2021. (2) La expirarea termenului de valabilitate Contractul se poate prelungi prin acordul expres al părților exprimat în scris la solicitarea Chiriașului făcută cu 1 (un) an înainte de expirare, în condițiile legii”.

Întrucât la data încheierii contractului (17.12.2004) valabilitatea contractului de concesiune semnat între CN APM și Ministerul Transporturilor (prin care CN APM a preluat în concesiune

inclusiv suprafețele din Portul #####), era până la data de 30.06.2021, ##### s-a aflat în imposibilitate de a încheia un contract care să depășească această dată potrivit principiului - nimeni nu poate transmite mai multe drepturi decât are el însuși (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet) sau, altfel spus, că nimeni nu poate transmite ceea ce nu are (nemo dat quod non habet).

În acest sens, a fost introdus alin. 2 al art. 3 privind posibilitatea prelungirii valabilității, prin acordul expres al părților, la solicitarea chiriașului, în condițiile legii. Prevederea din caietul de sarcini a rămas aceeași.

Solicită a se reține împrejurarea că în cuprinsul caietului de sarcini nu există nicio prevedere cu privire la vreo posibilitate de prelungire a termenului de închiriere de 20 de ani. Prevederea existentă la disp. art. 3 alin. 2 din Contract este tocmai în vederea respectării dispozițiilor din caietul de sarcini, prin raportare la durata contractului de concesiune nr.MM/2714 încheiat cu ministerul Transporturilor (în vigoare la data încheierii Contractului), respectiv până la data de 30.06.2021.

Așadar, în prezenta speță nu este vorba despre o „îndreptare de eroare materială”, voința părților manifestată la momentul semnării contractului fiind în sensul de a respecta atât întinderea dreptului de care putea dispune CNAPM (respectiv până la data de 30.06.2021), cât și durata maximă prevăzută în caietul de sarcini - 20 ani - prin stipularea unei clauze care să permită părților, în ipoteza prelungirii contractului de concesiune încheiat cu MT, prelungirea Contractului cu durata „rămasă” din cei 20 ani, aferenta perioadei cuprinse între 01.07.2021 -16.12.2024.

Precizează că în cuprinsul contractului de concesiune sus-menționat exista o prevedere conform căreia contractul putea fi prelungit de către părți, fără însă să existe o certitudine în acest sens.

În ipoteza în care dreptul de concesiune al CNAPM ar fi încetat/nu ar mai fi fost prelungit, înceta prin ajungere la termen și dreptul dobândit de chiriașul TMM.

În ipoteza prelungirii duratei (sau în cazul de față, al încheierii subsecvente a unui nou contract de concesiune), dreptul chiriașului la a beneficia de o durata a închirierii de 20 ani urma să fie fructificat prin intermediul clauzei prevăzute de disp. art. 3 alin. 2 din Contract.

În fapt, ulterior încheierii contractului de închiriere nr. CNAPM-03849-CHI-01/17.12.2004, contractul de concesiune nr. MM/2714 încheiat între ##### SA în calitate de concesionar și Ministerul Transporturilor în calitate de Concedent a încetat odată cu încheierea, la data de 31.10.2008, a contractului de concesiune nr. LO./4113 între aceleași părți, având același obiect al concesiunii (inclusiv Portul #####) însă o nouă valabilitate, respectiv până la data de 31.10.2057.

În aceste condiții, dreptul chiriașului de a beneficia de o durata a închirierii de 20 ani poate fi fructificat exclusiv prin intermediul clauzei prevăzute de disp. art 3 alin. 2 din Contractul de închiriere nr. CNAPM-03849-CHI-01/17.12.2004, respectiv prin prelungirea contractului de închiriere până la limita temporală maximală prevăzută în caietul de sarcini.

Chiriașul și-a asumat riscul unei durate a contractului inferioara celei prevăzute prin caietul de sarcini, cunoscând împrejurarea ca CNAPM nu poate sa dea mai mult decât deține la rândul său, înțelegând însă să beneficieze de dreptul de a se bucura de întreaga perioadă a închirierii în ipoteza prelungirii contractului de concesiune, ambele părți convenind cu privire la crearea unui

mecanism ce să implementeze o modalitate adecvată care să asigure respectarea dispozițiilor din caietul de sarcini, în ipoteza prelungirii dreptului de concesiune al CNAPM.

Acest mecanism îl constituie disp. art. 3 alin. 2 din Contract, reiterând faptul că în cuprinsul caietului de sarcini nu există nicio prevedere cu privire la prelungirea sau posibilitatea de prelungire a contractului de închiriere ce urma să fie încheiat în baza sa.

În perioada ##### niciuna din părți nu a pus în discuție mecanismul contractual de prelungire evocat mai sus - deși între părți au fost încheiate mai multe acte adiționale - părțile având în mod evident reprezentarea faptului că durata acestuia nu poate depăși 20 ani, neexistând vreoa alta posibilitate de prelungire a acestuia care să depășească 20 ani, ci doar (eventuala) durata „neacoperită” din acest termen, respectiv cea cuprinsă între 01.07.2021 -16.12.2024.

În ultimul an de contract TMM și-a modificat în mod substanțial poziția în legătură cu clauzele contractuale acceptate, respectiv a considerat ca art.3.1. din contract ar trebui modificat conform duratei de 20 de ani stabilite prin caietul de sarcini, iar dreptul de prelungire convenit la art.3.2 din contract excede perioadei de 20 de ani - chiar și în condițiile în care caietul de sarcini nu prevede o astfel de posibilitate de prelungire.

SA a considerat că o atare nouă interpretare a TMM este contrară prevederilor contractului, drept pentru care TMM a formulat acțiunea arbitrală ce a format obiectul dosarului nr. 1/2021 al Curtea de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă Camera de Comerț, Industrie, Navigație și Agricultură Constanța solicitând:

- obligarea ##### SA la încheierea unui act adițional privind modificarea art. 3.1. din contractul de închiriere nr. CNAPM-03849-CHI-01/17.12.2004, în concordanță cu caietul de sarcini, în sensul modificării valabilității contractului ca fiind 16.12.2024 în loc de 30.06.2021.

- plata cheltuielilor de judecată ocazionate.

Prin Sentința Arbitrală nr.1/11.05.2021, pronunțată de Curtea de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă Camera de Comerț, Industrie, Navigație și Agricultură Constanța în dosarul nr.1/2021, a fost admisă, în mod greșit în opinia reclamantei, acțiunea TMM, respectiv cu încălcarea dispozițiilor imperative ale legii.

Motive de desființare a hotărârii arbitrale date de dispozițiile art. 608 alin (1) lit. (h) cod procedură civilă

Potrivit dispozițiilor art. 608 alin (1) lit. h) Cod Procedură Civilă hotărârea arbitrală încalcă ordinea publică, bunele moravuri ori dispoziții imperative ale legii.

Din examinarea considerentelor hotărârii arbitrale de admitere a pretențiilor din acțiunea arbitrală, apreciază că Tribunalul arbitral a soluționat cauza cu încălcarea prevederilor:

- art. 106 lit. a) și b) din Legea nr. 100/2016 coroborat cu art.109 din Legea nr. 100/2016

- art.31 coroborat cu art. 35 și II pct.10 din OG 22/1999 cu modificările și completările ulterioare

- art. 969 Vechiul Cod Civil, 1270 Noul Cod Civil coroborat cu art. 17 Cod Civil și principiul de drept nimeni nu poate transmite mai multe drepturi decât are el însuși (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet) sau, altfel spus, că nimeni nu poate transmite ceea ce nu are (nemo dat quod non habet).

În concret, considerentele hotărârii arbitrale pe care înțelege să le critice sunt următoarele:

„Din analiza coroborată a celor două prevederi enunțate anterior, modificarea valabilității contractului nu reprezintă o veritabilă prelungire a contractului dincolo de limitele intenției inițiale

comune a părților, ci mai degrabă o aliniere formală a duratei contractului cu durata specificată în caietul de sarcini. Altfel spus, acest instrumentum (actul adițional a cărei încheiere o solicită reclamanta în prezenta cauză) este o materializare a intenției comune inițiale a părților, de a încheia un contract cu durata de 20 de ani.

Susținerea pârâtei potrivit căreia modificarea termenului inițial al contractului, fără a se elimina o nouă posibilitate de prelungire peste termenul de 20 de ani, ar reprezenta o modificare substanțială a contractului, va fi înlăturată, întrucât, chiar dacă rămân înscrise în contract dispozițiile art. 3.2. acest fapt nu poate conduce la o prelungire a duratei contractului împotriva voinței pârâtei, după anul 2024, dimpotrivă, conform voinței comune a părților, respectiv „prin acordul expres al părților exprimat în scris.”

Restul susținerilor pârâtei privind prelungirea contractului peste durata de 20 de ani, modificarea substanțială a contractului, în sensul conferirii unui drept suplimentar, care nu a fost prevăzut în documentația inițială de atribuire a contractului, atribuirea unui nou contract ce intră sub incidența concesiunii de servicii, conform legii ##### sau privind transferul către reclamanta a dreptului de administrare a unui port turistic printr-o procedură competitivă de atribuire, vor fi înlăturate fără a putea fi analizate, întrucât exced cadrulul legal cu care a fost investit tribunalul arbitral.

a) Sentința Arbitrală nr.1/1105.2021 a fost pronunțată cu încălcarea art. 106 lit, a) și b) din Legea nr. 100/2016 coroborat cu art.109 din Legea nr. 100/2016

adevărată și corectă împrejurarea că dispozițiile art. 3.2. din contract nu pot conduce la o prelungire a duratei contractului împotriva voinței pârâtei, însă această împrejurare nu poate constitui motiv de respingere a apărărilor noastre privind necesitatea respingerii acțiunii arbitrale pe motiv că modificarea termenului inițial al contractului, fără a se elimina o nouă posibilitate de prelungire peste termenul de 20 de ani, ar reprezenta o modificare substanțială a contractului.

În concret, modificarea art. 3.1. din contract în sensul solicitat de TMM prin acțiunea arbitrală schimbă în mod substanțial voința părților de a contracta în sensul că art. 3.2. din contract avea rolul de modificare a duratei contractului în perioada stabilită inițial prin documentația de atribuire (20 de ani) și nu rolul de a încălca documentația inițială de atribuire, respectiv prelungirea contractului peste termenul de 20 de ani.

SA în calitate de entitate contractantă nu se bucură de o libertate deplină de a modifica contracte conform regulilor generale civile, libertatea de a contracta în cazul atribuirii unei alte prelungiri (ce echivalează cu o nouă atribuire) intrând sub incidența regulilor prevăzute de directiva 2014/23/UE transpusă în legislația națională prin Legea ##### privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii.

Dispozițiile legale în materia atribuirii contractelor de concesiune de servicii, cum ar fi cele care reglementează caracterul strict al prevederilor contractuale ce nu pot fi modificate în cursul executării contractului configurează în opinia noastră ordinea publică de drept substanțial.

Așadar, solicită a se reține că sentința arbitrală nr.1/11.05.2021a fost pronunțată cu încălcarea art.106 lit a) și b) din Legea nr.100/2016 coroborat cu art.109 din Legea nr.100/2016 pentru următoarele motive:

adevărat că potrivit art. 44 alin. 2 din contract "în cazul în care între dispozițiile contractului și cele ale caietului de sarcini apare vreo neconcordanță, dispozițiile contractului vor fi modificate în concordanță cu caietul de sarcini, însă această clauză se aplică în sensul alinierii

convenționale a tuturor prevederilor contractului la prevederile caietului de sarcini, nefiind aplicabilă în sensul alinierii exclusiv a clauzelor ce convin reclamantei la prevederile caietului de sarcini.

Astfel, prin art. 3.2. din contractul nr. 3849/17.12.2004 (denumit în continuare contractul) părțile au reglementat un mecanism clar de prelungire a contractului prin acordul părților, prelungire ce nu poate depăși durata contractului de 20 de ani, stabilită prin caietul de sarcini.

În aceste condiții, prelungirea contractului până la data de 16.12.2024, în baza art. 3.2. din contract, așa cum a propus ##### SA către TMM, era de natură să asigure respectarea legislației concesiunilor de servicii și ale caietului de sarcini în ceea ce privește durata de 20 de ani a contractului:

- Atât în ceea ce privește respectarea duratei contractului stabilite prin caietul de sarcini (20 de ani)

- Cât și în ceea ce privește valorificarea prevederilor art.3.2 din contract conform acordului clar și precis al părților, exprimat la încheierea contractului.

În condițiile în care TMM a înțeles să valorifice prevederile art. 44 alin. 2 din contract în sensul alinierii exclusiv a clauzelor ce convin reclamantei la prevederile caietului de sarcini (în detrimentul unui interes real al alinierii tuturor prevederilor contractului la prevederile caietului de sarcini) solicită a se reține că reclamanta nu putea fi obligată în sensul celor solicitate prin cererea arbitrală, mai ales în condițiile în care cererea TMM urmărea în fapt încălcarea caietului de sarcini sub aspectul stabilirii posibilității de prelungire a duratei contractului peste perioada de 20 de ani.

Așadar, din perspectiva caietului de sarcini ce a stat la baza organizării procedurii de atribuire competitive a contractului nr.3849/17.12.2004, solicită a se reține că cererea arbitrală a reclamantei formulată în sensul modificării termenului inițial în concordanță cu prevederile caietului de sarcini fără a se elimina orice nouă posibilitate de prelungire peste termenul de 20 de ani, ar fi trebuit respinsă ca fiind nefondată pe motiv că reprezintă o modificare substanțială a contractului în sensul stabilirii unui drept suplimentar de prelungire care nu a fost prevăzut în documentația inițială de atribuire.

Or, dacă acest drept de prelungire (peste durata prevăzută în documentația de atribuire) ar fi fost cunoscut de orice alți terți interesați la momentul organizării procedurii de atribuire ar fi putut genera în mod evident participarea altor ofertanți la procedura de atribuire.

Drept pentru care, solicită a se reține că modificarea condițiilor inițiale ale procedurii de atribuire în sensul menținerii unei posibilități de prelungire suplimentară a contractului este în mod evident o modificare substanțială ce atrage necesitatea organizării unei noi proceduri de atribuire conform art. 106 lit. a) și b) din Legea nr. 100/2016 coroborat cu art. 109 din Legea nr. 100/2016:

„Art.106. - Contractele de concesiune pot fi modificate, fără organizarea unei noi proceduri de atribuire, atunci când modificările, indiferent de valoarea lor, nu sunt substanțiale, respectiv contractele modificate nu prezintă caracteristici care diferă în mod substanțial de cele ale documentului semnat inițial. Fără a aduce atingere prevederilor art. 101-105 și 107, modificarea unui contract de concesiune în perioada de valabilitate este considerată substanțială atunci când este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

- a) modificarea introduce condiții care, dacă ar fi fost incluse în procedura de atribuire inițială, ar fi permis selecția altor candidați decât cei selectați inițial sau acceptarea unei alte oferte decât cea acceptată inițial sau ar fi atras și alți participanți la procedura de atribuire;

b) modificarea schimbă echilibrul economic al contractului de concesiune în favoarea concesionarului și/sau alocarea riscurilor între părți într-un mod care nu a fost prevăzut în concesiunea de lucrări sau în concesiunea de servicii inițială;

c) modificarea extinde în mod considerabil domeniul de aplicare al concesiunii de lucrări sau al concesiunii de servicii;

Art. 109. - (1) Orice modificare a unui contract de concesiune în cursul perioadei sale de valabilitate, altfel decât în cazurile și condițiile prevăzute în prezenta secțiune, se realizează prin organizarea unei noi proceduri de atribuire, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi."

Consideră că modificarea stabilită prin sentința arbitrală (în sensul stabilirii unei posibilități suplimentare de prelungire) introduce condiții care, dacă ar fi fost incluse în procedura de atribuire inițială, ar fi permis selecția altor candidați decât cei selectați inițial. Astfel dacă terții interesați ar fi cunoscut la momentul organizării procedurii inițiale de atribuire că există posibilitatea prelungirii peste durata de 20 de ani, prin includerea acestei precizări în caietul de sarcini, atunci ar fi participat mai mulți ofertanți la procedură - nu doar unul singur.

Consideră că modificarea (în sensul stabilirii unei posibilități suplimentare de prelungire) schimbă echilibrul economic al contractului de concesiune în favoarea concesionarului deoarece este de natură a aloca un timp suplimentar reclamantei pentru utilizarea bunurilor în vederea prestării serviciilor, amortizării și obținerii de profit suplimentar ~ în condițiile în care o astfel de posibilitate (de extindere a termenului de 20 de ani) nu era prevăzută în documentația inițială de atribuire.

Consideră că modificarea (în sensul stabilirii unei posibilități suplimentare de prelungire) extinde în mod considerabil domeniul de aplicare al concesiunii de servicii, respectiv extinde durata de prestare a serviciilor specifice unui port turistic peste limita prevăzută expres în documentația de atribuire (20 de ani).

În sensul că prelungirea contractului de închiriere nu poate depăși data stabilită în caietul de sarcini, respectiv 2024, este și adresa Consiliului Concurenței nr.5423/03.06.2020.

În același sens, solicită a se avea în vedere considerentele Deciziei nr. ##### din 1 martie 2012 pronunțate de Înalta ##### de Casație și Justiție: „Potrivit art.298 din O.U.G nr. 34/2006 „contractele în curs de executare și procedurile de atribuire în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se definitivează pe baza prevederilor legale în vigoare la data inițierii acestora”.

Aceste dispoziții nu pot fi invocate pentru încheierea în afara procedurilor instituite prin O. U. G. nr. 34/2006 a unui act adițional la un contract de achiziție publică aflat în curs de executare la momentul intrării în vigoare a acestei ordonanțe.”

În cauză, este necontestat că nu este vorba de o procedură de atribuire aflată în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a O.U.G. nr. 34/2006, dar nici de aspecte care să țină de executarea Contractului de prestări servicii încheiat la data de 27.04.2006, deci, anterior intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, în privința cărora ar fi urmat să se aplice prevederile legale anterioare, în vigoare la data încheierii contractului.

Litigiul vizează modificări și completări aduse unor clauze esențiale ale contractului inițial, inclusiv mărirea duratei cu mai mult de jumătate din durata prevăzută, ceea ce impune concluzia că, de la data intrării în vigoare, O.U.G. nr. 34/2006 este pe deplin aplicabilă actelor adiționale în litigiu, concluzia instanței de fond fiind eronată.

În ceea ce privește concluzia instanței de fond potrivit căreia actele adiționale sunt legale din moment ce potrivit clauzei de la pct.13.3 din Contractul de prestări servicii, orice modificare a contractului poate fi făcută prin acte adiționale, această concluzie este greșită din moment ce are la bază/onorarea prevederilor O.U.G. nr.34/2006, în special prevederile art.20 în forma în vigoare la datele respective, potrivit cărora contractul de achiziție publică (de bunuri, servicii, etc.) trebuie să se facă prin aplicarea procedurilor de licitație publică."

Din moment ce extinderea duratei contractului (peste termenul de 20 de ani) se poate realiza numai în condițiile organizării unei noi proceduri competitive în condițiile legii în vigoare la momentul atribuirii (Legea 100/2016), solicită a se reține că hotărârea arbitrală a fost pronunțată cu încălcarea Legii 100/2016, reclamanta neputând fi obligată la încălcarea legislației în vigoare la momentul modificării contractului.

Obiectul contractului constă în „asigurarea folosinței platformelor și punerea la dispoziție a bunurilor (cheiuri, acvatoriu, diguri de adăpostire) aflate în administrarea CN APM care în fapt se transpune în transmiterea folosinței întregului Port ##### ca unitate funcțională (prin raportare la conținutul cerințelor din caietul de sarcini), raportat la prețul contractului (respectiv sumă globală atât pentru platforme cât și bunuri publice) iar caietul de sarcini al închirierii articolul 7.2. prevede în mod expres faptul că chiriașul este obligat să asigure toate serviciile necesare funcționării Portului #####, cu excepția serviciilor de semnalizare, delimitându-se în acest context și aspectul esențial că lucrările de reparații și întreținere a infrastructurii de transport naval cad în sarcina ##### SA, în condițiile în care infrastructura de transport naval (cheiuri, acvatoriu, diguri de adăpostire) este pusă la dispoziția Chiriașului - potrivit obiectului contractului.

Punerea la dispoziție a Portului ##### în integralitatea sa și transferul dreptului de administrare către un operator privat pot fi atribuite la încetarea contractului de închiriere în vigoare (inclusiv orice prelungire în termenul specificat în caietul de sarcini - până în 2024), numai printr-o procedură competitivă de atribuire a unui contract de concesiune de servicii organizată în condițiile Legii nr. 100/1999 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii.

Potrivit art. 1 alin. 7 din Regulamentul ##### „Prezentul regulament nu aduce atingere Directivelor 2014/23/UE a Parlamentului ##### și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune și 2014/24/UE ale Parlamentului ##### și ale Consiliului și nici Directivei 2014/25/UE a Parlamentului ##### și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice". Așadar, din această perspectivă este evident că o concesiune de servicii portuare port turistic nu intră sub incidența altor prevederi decât cele specific și expres reglementate de Directiva 2014/23/UE transpusă în legislația națională prin Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii.

Iar, potrivit Legii nr.100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, art. 5 alin. 1 lit. h: „contract de concesiune de servicii - contract cu titlu oneros, asimilat potrivit legii actului administrativ, încheiat în scris, prin care una sau mai multe autorități/entități contractante încredințează prestarea și gestionarea de servicii, altele decât executarea de lucrări prevăzută la lit. g), unuia sau mai multor operatori economici, în care contraprestația pentru servicii este reprezentată fie exclusiv de dreptul de a exploata serviciile care fac obiectul contractului, fie de acest drept însoțit de o plată.“

Potrivit Legii nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, art.19 alin. 5 „(5) în cazul contractelor mixte care au ca obiect atât elemente pentru care se aplică

dispozițiile prezentei legi, cât și alte elemente pentru care se aplică dispozițiile altor acte normative, iar diferitele părți ale contractului nu sunt în mod obiectiv separabile, contractul este atribuit potrivit actului normativ aplicabil obiectului principal al contractului.“

Așadar, pentru contractul ce reglementează atât atribuirea terenului portuar cât și atribuirea bazinului, cheurilor, digurilor precum și atribuirea dreptului de administrare a portului turistic, prevalează aplicarea Legii nr. 100/2016 deoarece obiectul principal al contractului reglementează punerea la dispoziția chiriașului a întregului Port ##### (în vederea exploatării), iar oricum valoarea cea mai mare a veniturilor din exploatare este cea obținută de la ambarcațiuni și nu din exploatarea terenului, acesta din urmă (terenul) având o utilizare conexă și accesorie specificității serviciilor portuare ale unul port turistic ~ de esență fiind serviciile pentru ambarcațiuni.

În același sens, al necesității organizării unei noi proceduri de atribuire este și Hotărârea Curții Europene (Camera a cincea) din 14 iulie 2016 „Trimitere preliminară- Contracte de achiziții publice și libertatea de stabilire — Articolul 49 TFUE - Directiva #####CE ~ Articolul 12- Concesiuni ale unor bunuri aparținând domeniului maritim, lacustru și fluvial care au interes economic - Prelungire automată - ##### unei proceduri de cerere de ofertă 11 (cauza (C-458/14) și (C-67/15)/Cauze conexe C-458/14 și ##### # identificator ECU: ECU:EU:C:2016:558):

„Cu privire la aplicarea articolului 12 din Directiva 2006/123

57. Din ceea ce precedă rezultă că articolul 12 alineatele (1) și (2) din Directiva ##### trebuie interpretat în sensul că se opune unei măsuri naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede prelungirea automată a autorizațiilor existente referitoare la domeniul maritim și lacustru destinate exercitării de activități turistico-recreative, în lipsa oricărei proceduri de selecție între candidații potențiali”.

În același sens, numai punerea la dispoziție a Portului ##### în integralitatea sa și transferul dreptului de administrare către un operator privat prin atribuirea unei concesiuni de servicii în condițiile legii este singura în măsură să asigure mecanismele și cadrul legal adecvat, inclusiv, dar nu numai, pentru:

- Stabilirea în sarcina operatorului portului turistic a unor obligații privind tarifele practicate beneficiarilor finali (proprietarii ambarcațiunilor) prin raportare la rezultatele analizei financiare a concesiunii de servicii și matricea de riscuri.

- Stabilirea în sarcina operatorului portului turistic a unor obligații privind investițiile, mediul, standardele serviciilor portuare practicate utilizatorilor finali.

Subliniază împrejurarea că instanța arbitrală nu s-a pronunțat asupra acestor aspecte esențiale ale apărărilor sale, de natură a conduce la respingerea cererii arbitrale.

În concluzie cu privire la acest motiv de anulare, solicită a se reține că hotărârea arbitrală a fost pronunțată cu încălcarea art. 166 lit. a) și b) din Legea nr. 100/2016 coroborat cu art. 103 din Legea nr. 100/2016, cu consecința anulării Sentinței Arbitrale nr.1/11.05.2021, pronunțate de Curtea de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă Camera de Comerț, Industrie, Navigație și Agricultură Constanța în dosarul nr.1/2021 și menținerea cauzei spre rejudecare, pronunțând o hotărâre de respingere în tot a pretențiilor reclamate de TMM prin acțiunea arbitrală.

b) Sentința Arbitrală nr.1/11.05.2021 a fost pronunțată cu încălcarea art.31 coroborat cu art.35 și II pct. 10 din OG 22/1999 cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit OG 22/1999 cu modificările și completările ulterioare:

„ Art.31 - (1) Punerea la dispoziția utilizatorilor de către administrații a terenurilor portuare care aparțin domeniului public al statului se face prin contracte de subconcesiune sau închiriere, în condițiile legii, cu scopul desfășurării în mod eficient a activităților portuare definite prin prezenta ordonanță.

Art. 35. - (1) Închirierea infrastructurii de transport naval se face în conformitate cu regulamentul aprobat prin ordin al ministrului transporturilor, respectiv prin hotărâre a autorității administrației publice locale, după caz. Prin regulament se stabilesc categoriile de infrastructură care pot fi închiriate și modalitatea de atribuire a acestora.

Art. II (10) În cazul în care operatorii economici refuză să încheie contracte de închiriere/subconcesiune, în conformitate cu prevederile alin. (5), aceștia nu mai pot utiliza terenurile portuare și celelalte elemente de infrastructură portuară care aparțin domeniului public, urmând ca eventualele contracte de închiriere/subconcesiune pe care le-ar avea încheiate cu administrațiile referitoare la suprastructura aparținând acestora să se rezilieze. Situația suprastructurii aparținând operatorilor economici se va rezolva de la caz la caz, în condițiile legii."

Iar, conform regulamentului aprobat prin OMT #####, art. 1 și 2:

„Art. 1. - Prezentul regulament stabilește categoriile de infrastructură de transport naval care aparțin domeniului public al statului, concesionate administrațiilor portuare și/sau de căi navigabile interioare ce pot fi închiriate, modalitatea de atribuire a acestora, contractul-cadru de închiriere și cerințele minime conform acestuia.

Art. 2. - Categoriile de infrastructură de transport naval care aparțin domeniului public al statului și pot fi închiriate sunt:

- a) terenuri neamenajate pe care nu sunt amplasate elemente de suprastructură;
- b) terenuri amenajate și neamenajate aferente unor elemente de suprastructură, proprietate privată a administrațiilor portuare și/sau de căi navigabile interioare, denumite în continuare administrații;
- c) terenuri amenajate și neamenajate pe care sunt amplasate elemente de suprastructură, proprietate privată a operatorilor economici;
- d) platforme, astfel cum sunt definite în inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului.,,

de aceste prevederi legale incidente, solicită a se constata că TMM și ##### SA aveau obligația de a încheia un contract de închiriere teren portuar în termenul expres prevăzut de lege, contract aferent numai terenului pe care sunt amplasate platformele ce formează obiectul contractului nr. CNAPM- 03849-CH M31/17.12.2004.

Cum TMM a refuzat în fapt încheierea unui astfel de contract de închiriere teren portuar, iar legea prevede expres sancțiunea rezilierii contractelor existente (contractul nr. CNAPM-03S49-CHI-01/17.12.2004) în cazul exercitării unui astfel de refuz, este evident că Tribunalul Arbitral nu putea obliga subscrisa la prelungirea contractului ce în fapt intră sub incidența obligativității rezilierii și în niciun caz sub incidența obligării reclamantei la modificarea contractului în sensul extinderii termenului închirierii.

Dispozițiile legale în materia atribuirii contractelor de închiriere teren portuar, evocate mai sus, configurează în opinia reclamantei ordinea publică de drept substanțial, iar Sentința Arbitrală nr.1/11.05.2021 încalcă aceste norme de ordine publică de drept substanțial.

c) Sentința Arbitrală nr.1/11.05.2021 a fost pronunțată cu încălcarea art. 989 Vechiul Cod Civil, 1270 Noul Cod Civil coroborat cu art. 17 Cod Civil și principiul de drept nimeni nu poate transmite mai multe drepturi decât are el însuși (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipsa habet) sau, altfel spus, că nimeni nu poate transmite ceea ce nu are (nemo dat quod non habet).

Dispozițiile legale în materie contractuală configurează în opinia noastră : ordinea publică de drept substanțial în ceea ce privește faptul că nimeni nu poate transmite mai multe drepturi decât are el însuși.

Hotărârea arbitrală de modificare a termenului inițial, în concordanță cu prevederile caietului de sarcini, a fost dată cu încălcarea acestor dispoziții legale și principii de drept, deoarece o modificare retroactivă a termenului contractului ar atrage nulitatea contractului în condițiile în care ##### SA nu putea subcontracta, nici măcar retroactiv, un dezmembrământ al drepturilor sale izvorâte dintr-un contract de concesiune pe o perioadă mai lungă decât permitea concesiunea la momentul subcontractării inițiale.

În concluzie, solicită:

1. Anularea Sentinței Arbitrale nr.1/11.05.2021, pronunțate de Curtea de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă Camera de Comerț, Industrie, Navigație și Agricultură Constanța în dosarul nr.1/2021 și menținerea cauzei spre rejudecare, pronunțând o hotărâre de respingere în tot a pretențiilor reclamate de TMM prin acțiunea arbitrală ca nefondate.

2. Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentei acțiuni în anulare a sentinței arbitrale.

În drept, invocă disp.art.608 alin.(1), lit.h și art.613 Cod Procedură Civilă., Directiva 2014/23/UE, Legea nr. 100/1999 precum și celelalte norme indicate în cuprinsul prezentei acțiuni în anulare.

Prin întâmpinare, pârâta a solicitat respingerea acțiunii în anulare formulată de către ##### SA Constanța în principal ca inadmisibilă și în subsidiar ca nefondată și menținerea Sentinței arbitrale nr.1/11.05.2021 pronunțată de către Curtea de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă CCINA Constanta în cadrul dosarului arbitral nr.1/2021 ca legală și temeinică, cu obligarea la plata cheltuielilor de judecată, pentru următoarele motive:

1. Inadmisibilitatea acțiunii în anulare:

Acțiunea în anularea hotărârii arbitrale reprezintă o procedură specială prin care se poate tinde la desființarea hotărârii arbitrale.

Art.608 Cod procedură civilă stabilește în mod expres și limitativ care sunt motivele pentru care se poate formula acțiunea în anulare. Dintre aceste motive CNAPM și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art.608 alin.1 lit.h — hotărârea arbitrală încalcă ordinea publică, bunele moravuri ori dispoziții imperative ale legii.

deși acțiunea în anulare este pe larg dezvoltată, nicăieri în cuprinsul ei nu este arătat care ar fi acea ordine publică, acele bune moravuri sau acele dispoziții imperative ale legii pe care le-ar încălca hotărârea arbitrală. Chiar dacă în dezvoltarea acțiunii sale CNAPM prezintă anumite texte de lege, care au o mai mare sau mai mică, sau chiar deloc legătură cu speța dedusă judecării (legătura acestor texte de lege învederate de către CNAPM cu obiectul acțiunii fiind o chestiune de analizat pe fondul acțiunii în anulare), totuși nici măcar CNAPM nu reușește să indice de ce aceste texte de lege ar cuprinde dispoziții imperative: adică acele norme cu caracter obligatoriu, care fie sunt onerative — care prevăd expres obligația de a avea o anumită conduită, fie sunt

prohibitive, care interzic categoric și expres o anumită conduită, și nici cum hotărârea arbitrală, adică ceea ce dispune sentința — respectiv obligarea CNAPM la încheierea unui act adițional privind modificarea art.3.1 din contract în concordanță cu caietul de sarcini în sensul modificării valabilității contractului ca fiind 16.12.2024 în loc de 30.06.2021 - contravine dispozițiilor imperative.

Mai concret nu se arată, nu se susține în care text de lege sau dacă prin aceste texte de lege citate în pg 4 a acțiunii arbitrale se dispune în mod imperativ că un contract de închiriere nu poate fi modificat în privința valabilității sale atunci când modificarea este făcută în concordanță cu caietul de sarcini și cu voința inițială a părților de a contracta. În niciunul din textele prevăzute în art.106 lit a și b și 109 din Legea 100/2016, art. 31, art. 35 și II pct. 10 din OG 22/1999, art. 969 vechiul cod civil, art 1270 și art 17 noul cod civil, nu se obligă expres la o anumită conduită și nici nu se interzice expres o anumite conduită privitoare la perioada de valabilitate a unui contract de închiriere și nici cu privire la punerea în acord a valabilității unui contract de închiriere cu prevederile caietului de sarcini ce a stat la baza procedurii sale de încheiere.

Așadar, urmează a se observa că acțiunea arbitrală nu se poate încadra ca fiind întemeiată pe dispozițiile lit.h din art.608 alin 1 din codul de procedura civilă, motiv pentru care aceasta este inadmisibilă, inadmisibilitate care rezultă din prevederile art.457 cod procedură civilă ce reglementează legalitatea căii de atac: hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta.

Cum în speță condițiile - motivele stabilite de art.608 Cod procedură civilă în privința acțiunii în anulare nu sunt respectate și nici măcar învederate de către CNAPM a fi respectate, rezultă că acțiunea în anulare este inadmisibilă, prin cererea formulată în fața Curții de Apel Constanța CNAPM tinzând la desființarea hotărârii arbitrale, dar în alte condiții decât în cele prevăzute de lege, adică cu nerespectarea principiului legalității căii de atac.

Spre deosebire de dispozițiile art. 488 ce reglementează cazurile în care se poate întemeia recursul în drept și anume pct.8: “când hotărârea a fost dată cu încălcarea legii sau aplicare greșită a normelor de drept material”, se observă că temeiul de drept pe care se întemeiază prezenta cerere în anulare este mult mai restrictiv și nu permite instanței ce este investită cu soluționarea cererii în anulare o judecată devolutivă.

Rezultă astfel că prezenta cale de atac a cererii în anulare are o reglementare mult mai strictă în sensul că doar în situația încălcării unor norme imperative ale legii se poate proceda la rejudecarea cauzei.

CNAPM nu a indicat textele de lege imperative încălcate, sau cele indicate nu conțin norme de drept imperative sau nu au legătură cu chestiunea dedusa judecații, așa cum în mod corect și instanța arbitrală a reținut.

În aceste condiții, apreciază că cererea în anulare este inadmisibilă sub aspectul temeiului de drept pe care se întemeiază.

2. În subsidiar, solicită respingerea ca nefondată a cererii în anulare, pentru următoarele considerente:

Sentința arbitrală nu încalcă dispozițiile art.106 lit. a) și b) din Legea ##### coroborat cu art.109 din Legea 100/2016.

În primul rând, că Legea ##### privind concesiunea de servicii și concesiunea de lucrări nu este aplicabilă contractului în speță — contract de închiriere bunuri portuare proprietatea privată a CNAPM și bunuri proprietatea publică a Statului #####.

Contractul de închiriere în speță este încheiat la nivelul anului 2004, sub imperiul vechiului cod civil, al vechiului cod comercial, și având în vedere prevederile OG 99/1999 privind administrarea porturilor și a căilor navigabile, utilizarea infrastructurilor de transport naval aparținând domeniului public, precum și desfășurarea activităților de transport naval în porturi și pe căile navigabile interioare - actul normativ specific în domeniul bunurilor portuare, act care a prevăzut și prevede posibilitatea închirierii bunurilor portuare, indiferent că ele sunt din domeniul public sau din domeniul privat, al Statului ##### sau al administrației portuare. Așadar aceste acte normative îi vor fi aplicabile contractului și în privința modificării sale, iar nu Legea ##### apărută la 12 ani de la încheierea contractului. Chiar dacă modificarea este cerută de pârâtă în anul 2021 asta nu înseamnă că de la această modificare vom avea un alt contract, un nou raport juridic de închiriere, astfel încât să se ia în calcul norme de la data solicitării modificării. Aceluiași contract îi vor fi aplicabile aceleași norme, sau măcar aceleași acte normative pe care se bazează, având în vedere principiul tempus regit actum, care vine să sublinieze neretroactivitatea prevederilor legale noi la situații vechi.

Și oricum Legea ##### se refera la concesiuni de lucrări și la concesiuni de servicii, iar nu la închirieri de bunuri. Atât operațiunile juridice la care se referă acest act normativ, respectiv “concesiuni”, cât și obiectul operațiunilor “servicii” și “lucrări” diferă de operațiunea juridică “închiriere” și obiectul acestei operațiuni “bunuri” care sunt puse în discuție în prezenta speță.

În plus, modificarea valabilității contractului de închiriere până la 16.12.2024, prin respectarea termenului de 20 ani prevăzut în documentația de licitație ce a stat la baza încheierii contractului nu poate reprezenta nicidecum modificare substanțială a contractului, indiferent că modificarea aceasta o tratează pe tărâmul vechiului cod civil/comercial, sau că o tratează pe tărâmul noii legii a concesiunii de servicii, deoarece această modificare nu vine să contravină voinței inițiale a părților, ci dimpotrivă, duce la îndeplinire voința și intenția inițială a părților de a intra în această relație de închiriere pentru o durată de 20 de ani.

Acordul CNAPM în vederea valabilității unei închirieri pentru o perioadă de 20 de ani a existat încă de la începutul inițierii procedurii de încheiere a contractului. Faptul că în contract prin art.3.1 s-a stabilit durata contractului doar până în 30.06.2021, iar nu pentru 20 de ani, adică nu până la 16.12.2024, este explicat și explicabil în același mod de orișicine: până la această dată era valabil dreptul general al CNAPM de concesiune al Portului Constanța. Și atunci și acum în legislația specifică este prevăzută însă atât posibilitatea de prelungire a concesiunii generale a unui port față de o anumită administrație portuară, dar și obligația unei administrații portuare ce continuă sau începe o nouă concesiune a unui port de a respecta închirierile înainte încheiate.

Cum între timp vechiul contract de concesiune a încetat la 2008 (deși el era valabil până în 2021) și un contract de concesiune a fost încheiat, valabil până în 2057, rezulta că încă de la nivelul anului 2008 contractul de închiriere este sub regimul noii concesiuni generale a Portului Constanța și urmează să fie valabil tocmai datorită valabilității acestui contract de concesiune sub regimul căruia se derulează. Cum nimeni nu ar putea susține că din 2008 de la noua concesiune contractul său de închiriere a încetat datorită încetării vechii concesiuni, tot așa nu se poate admite că de la 30.06.2021 contractul de închiriere a încetat deoarece vechea concesiune este încetată. Așadar,

pentru valabilitatea contractului său de închiriere după anul 2008 nu valabilitatea vechii concesiuni generale a Portului Constanța este relevantă. Ci noua concesiune, care este valabilă până în 2057. ##### s-ar admite interpretarea că valabilitatea vechii concesiuni ar fi singura care dă valabilitatea închirierii atunci contractul de închiriere ar fi încetat din 2008. Ceea ce evident nu s-a întâmplat. Și atunci, dacă data efectivă de încetare a vechii concesiuni — anul 2008 nu a dus la încetarea închirierii în 2008, atunci cu atât mai puțin ajungerea în data de 30.06.2021, dată prevăzută cândva ca fiind data de încetare a vechii concesiuni nu poate duce la încetarea valabilității închirierii în discuție.

În mod tendențios susține CNAPM că prin contractul în cauză li s-a transferat dreptul de administrare al Portului Turistic #####. Nicăieri în contract și nici în caietul de sarcini nu se face vorbire de transferarea dreptului de administrare al Portului Turistic ##### și nici de atribuirea către pârâtă de prerogative de administrație portuară. În fapt tot CNAPM este cea care eliberează permise de lucru personalului angajat din Portul Turistic ##### sau licențe de lucru operatorilor economici; aceasta este cea care încasează taxe pentru avize și autorizații; aceasta stabilește condițiile privind incendiile, mediu, ...sau alte aspect generale ce țin de administrarea Portului Turistic #####. Pârâta încasează de la terți doar contravaloarea prestațiilor noastre, adică un preț pentru operațiuni de care terții beneficiază direct, iar nu taxe pentru obligații generale, așa cum se întâmplă în cazul CNAPM. Așadar tot CNAPM Constanța reprezintă administrația portuară pentru Portul Turistic #####, iar nu pârâta, motiv pentru care discuția despre punerea la dispoziție a modalității de administrare acestuia de către pârâtă este fără nicio legătură juridică cu situația de fapt.

Mai este de subliniat că modificarea solicitată de pârâtă nu extinde în niciun caz perioada închirierii direct și absolut peste durata de 20 ani pentru care părțile au intrat în relația de închiriere. Modificarea solicitată de pârâtă și admisă de instanța arbitrală pune în acord durata închirierii cu cele stipulate în caietul de sarcini și nu depășește voința inițială a părților. Așadar orice argumentare a CNAPM în sensul că nu este posibilă prelungirea extinderii duratei contractului peste termenul de 20 de ani este străină de cadrul procesual din prezenta cauză, așa cum corect a reținut și instanța arbitrală, verificarea posibilității și dreptului la o durata a închirierii peste termenul de 20 de ani nefiind solicitată de pârâtă în prezenta acțiune.

2.2 Sentința nu încalcă art.31 coroborat cu art.35 și II pct.10 din OG 22/1999

Dimpotrivă, aceste articole permit închirierea bunurilor portuare, atât a bunurilor CNAPM cât și a bunurilor proprietate publică a Statului #####. A se vedea că articolul 35 arată că închirierea infrastructurii de transport naval se face .... dar după ce articole ale acestui act normativ specific în domeniu arată mai întâi în 6 alin. 1 că infrastructura de transport naval este constituită din apele naționale navigabile ale României, infrastructura de căi navigabile interioare astfel cum au fost stabilite prin lege și infrastructura portuară indiferent de forma de proprietate și în art.7 alin (2) că Portul cuprinde elemente de infrastructură și suprastructură portuară. (21)Constituie elemente de infrastructură portuară: terenurile portuare, construcțiile hidrotehnice destinate acostării navelor și/sau aferente porturilor, bazinele portuare din interiorul porturilor, șenalele de acces în porturi, căile ferate, drumurile tehnologice, instalațiile și echipamentele aflate în perimetrul portuar și care sunt destinate furnizării de utilități, acvatoriile. (22) Constituie elemente de suprastructură portuară: instalațiile și echipamentele necesare pentru manipularea mărfurilor, construcțiile destinate depozitării și procesării mărfurilor, alte clădiri și construcții speciale, platformele

portuare, instalațiile și echipamentele de preluare a deșeurilor, inclusiv a celor generate de nave, sistemele de dirijare a traficului din perimetrul portuar, precum și orice alte bunuri care prin natura sau destinația lor deserveșc oricăreia dintre activitățile de transport naval prevăzute la art. 19.

Astfel OG 22/1999 prevede teza închirierii oricăror bunuri portuare, fie că reprezintă infrastructura portuară, fie că reprezintă suprastructura portuara și indiferent de forma de proprietate asupra lor, adică fie că sunt bunuri proprietate publică, fie că sunt bunuri proprietate privată ale administrațiilor portuare.

Iar mai departe prin art.II alin. 10 OG 22/1999 impune în mod special continuarea relațiilor de închiriere exact cu cei care deja sunt utilizatori legali ai bunurilor portuare. Iar pârâta se încadrează în ipoteza legală a utilizatorilor legali cu care se indică de lege continuarea relațiilor de închiriere (fiind de fapt singurul operator economic care deține bunuri portuare în cadrul Portului Turistic #####: atât bunuri deținute prin închirierea de la CNAPM, cât și bunuri deținute în proprietate directă).

Așadar, sentința arbitrală de modificare a termenului contractului de închiriere în concordanță cu ceea ce era inițial prevăzut și înțeles de părți este chiar o modalitate de aplicare a acestor articole din legislația specială a bunurilor portuare — OG 22/1999.

2.3 Sentința nu încalcă art.969 Vechiul Cod civil, art 1270 și art 17 Noul Cod civil și nici principiul de drept nimeni nu poate transmite mai multe drepturi decât are el însuși

Faptul că părțile au înțeles să introducă în contract și art.3.2, privind posibilitatea de prelungire a închirierii prin acordul părților și în condițiile legii, nu schimbă, nu anulează valabilitatea inițială a închirierii. Ci se referă la o posibilitate de prelungire, prin acordul părților, nu cel de la contractarea inițială, ci altul materializat la momentul deciziei prelungirii, în privința unei noi perioade, decât cea inițială de 20 de ani. ##### nu ar fi fost așa și aplicabilă ar fi fost interpretarea expusă acum de CNAPM în sensul că doar prin pârghia art. 3.2 se poate ajunge la valabilitatea contractului de la 30.06.2021 până la 16.12.2024 atunci prelungirea nu ar fi putut fi în funcție de acordul expres al părților și de condițiile legii (înțelegându-se de la momentul noii voințe, de acord de prelungire). Ci ar fi însemnat că posibilitatea de prelungire ar fi fost o operațiune strict tehnică, administrativă, la simpla opțiune a pârâtei și nu ar fi fost implicat acordul expres al CNAPM exprimat în scris. Dar prin art.3.2. părțile au definit clar că se poate prelungi contractul doar prin acordul expres și scris al pârâților, adică acel acord manifestat la momentul prelungirii, prin art 3.2 nefăcându-se deci referire la acel acord inițial, de la momentul începerii închirierii, acord care este dat încă din anul 2004 ca fiind exprimat pentru o perioadă de 20 de ani — exprimare prin condițiile închirierii expuse în mod public în caietul de sarcini, dar materializată trunchiat în contract până la 30.06.2021 prin raportare la valabilitatea concesiunii generale a Portului Constanța. ##### la momentul atingerii datei de 30.06.2021 CNAPM nu ar mai fi deținut o concesiune a portului valabilă, sau dacă ea ar fi fost deținută de o altă administrație care nu ar fi respectat valabilitatea închirierii și deci dreptul pârâtei de închiriere pentru perioada 01.07.2021-16.12.2024 nu ar fi putut fi respectat, atunci în privința pârâtei s-ar fi născut un drept de despăgubiri, prin raportare la faptul că a fost atrasă într-o licitație și într-o relație de închiriere, cu clauze și obligații de investiții de un anumit nivel financiar, dar pentru care nu li se asigură integral perioada inițială prevăzută în documentația ce a stat la baza închirierii. Așadar da, în momentul perfectării contractului, în anul 2004 nu era nicio certitudine că acesta se va putea derula și după 30.06.2021, dar totuși CNAPM a anunțat și s-a obligat la ofertarea unei închirieri peste această

dată, respectiv până la 16.12.2024. Se poate astfel înțelege că de fapt prin actele închirierii din 2004 CNAPM s-a obligat ca să confere până la 30.06.2021 dreptul chiriașului și pentru perioada 01.07.2021-16.12.2024, chiar dacă nu era cert la acel moment că putea transfera chiriașului astfel de prerogative. Putem privi astfel obligația pentru închiriere pentru această perioadă ca pe o obligație în legătură cu un bun viitor, sau ca pe o obligație în legătură cu bunurile altuia, sau ca pe o obligație condiționată. Astfel, nu se poate reține în speță interpretarea CNAPM în sensul că părțile au trecut schimbată perioada de valabilitate a contractului deoarece CNAPM nu avea dreptul în anul 2004 pentru închirierea de după 30.06.2021 și că altfel s-ar fi încălcat principiul potrivit căruia nu poate transmite mai multe drepturi decât are. Trecerea datei de valabilitate de până la 30.06.2021 a fost mai degrabă o formalitate ce a ținut de evidențierea scriptică a termenului contractului de închiriere similar cu termenul contractului de concesiune. Dar nu pentru a schimba voința inițială și principală a părților de închiriere pentru o perioadă de 20 de ani.

Solicită pentru toate acestea respingerea acțiunii în anulare în principal ca inadmisibilă și în subsidiar ca nefondată.

La data de 29.09.2021, Municipiul Constanța prin ##### și Primarul Municipiului Constanța, în temeiul art.63 și 581 și următoarele Cod Procedură Civilă, au depus la dosar cerere de intervenție accesorie în interesul contestatoarei ##### ##### ##### ##### SA Constanța, solicitând admiterea cererii de intervenție accesorie, admiterea acțiunii în anulare cu consecința anulării Sentinței arbitrale nr. 1/11.05.2021 și, pe fond, respingerea cererii ca neîntemeiată.

În susținerea cererii de intervenție, se arată că prin cererea de chemare în judecată se solicită de către reclamantă obligarea pârâtei ## ### SA la încheierea unui act adițional privind modificarea art.3.1 din Contractul de închiriere nr. 3849-CHI-01/17.12.2004, în concordanță cu caietul de sarcini, în sensul modificării valabilității contractului ca fiind 16.12.2024 în loc de 30.06.2021.

Prin Sentința arbitrală nr. 1/11.05.2021 a fost admisă cererea reclamantei.

Prin Contractul nr. CNAPM-03849-CHI-01/17.12.2004, încheiat în urma licitației publice s-a asigurat reclamantei: folosința platformelor și punerea la dispoziție a bunurilor (cheuri, acvatoriu, diguri de adăpostire) aflate în administrarea CN APM.” Conform procesului verbal de predare - primire nr. 644/07.01.2005 suprafața platformelor închiriate este de 18.786 mp (în prezent 19.190 mp).

Contractul este valabil până la data de 30.06.2021, iar valoarea contractului este 5.206 euro/lună.

Conform caietului de sarcini aferent documentației de licitație, bunurile care fac obiectul închirierii sunt:

- platformele betonate amplasate în spatele construcțiilor de acostare,
- grup sanitar cu dotările aferente,
- instalațiile pentru alimentare cu apă și energie electrică.

De asemenea, bunurile puse la dispoziție aflate în administrarea CN APM sunt: construcții de acostare, diguri de adăpostire, acvatoriu portuar. De asemenea conform Cap.5 din caietul de sarcini „contractul se va încheia cu o valabilitate de 20 de ani“.

Referitor la interesul în cauză, se susține că, drept efect al pronunțării Deciziei penale nr. ##/2019 în Dosarul nr. ####/2/2008, ÎCCJ a dispus restabilirea situației anterioare săvârșirii

infraacțiunilor reținute și obligarea UAT Constanța să întreprindă demersurile legale pentru a intra în posesia bunurilor reprezentate de terenurile retrocedate în mod fraudulos. ##### din aceste terenuri se regăsesc în Portul ##### și, totodată, pentru parte din aceste terenuri au fost efectuate demersurile pentru intabularea dreptului de proprietate ca domeniu public sau privat al UAT Constanța. Practic, ÎCCJ a constatat că terenurile din Portul ##### ce fuseseră atribuite în proprietate inculpaților condamnați făceau parte din domeniul public de interes local al UAT Constanța.

De asemenea, sunt efectuate demersuri în sensul aprobării de către Consiliul Local Constanța a solicitării trecerii imobilului "Port #####" din domeniul public al statului în domeniul public al municipiului Constanța, conform HCL 195/2021.

în vedere pretențiile reclamantei ce fac obiectul prezentei cauze, în sensul prelungirii efectelor contractului de închiriere asupra platformelor, consideră că face dovada interesului de a interveni în interesul accesoriu pârâtei-contestatoare ### SA care a precizat poziția sa procesuală în sensul neîndeplinirii condițiilor legale, respectiv a lipsei unui temei legal care să susțină prelungirea termenului contractual în lipsa organizării unei licitații.

Pentru aceste considerente, solicită admiterea în principiu a cererii de intervenție în interes accesoriu contestatoarei-pârâte ### SA.

De asemenea, arată că, potrivit art.31 OG 22/1999, doar terenurile portuare care aparțin domeniului public pot fi puse la dispoziția utilizatorilor, prin contracte de subconcesiune sau închiriere, în scopul desfășurării în mod eficient a activităților portuare.

De asemenea, conform art.35 închirierea infrastructurii de transport naval se face în conformitate cu regulamentul aprobat prin ordin al ministrului transporturilor, respectiv prin hotărâre a autorității administrației publice locale, după caz. Prin regulament se stabilesc categoriile de infrastructură care pot fi închiriate și modalitatea de atribuire a acestora, iar conform art.2 din acest Regulament se pot închiria terților persoane juridice:

"d) platforme, astfel cum sunt definite în inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului".

În baza Contractului de închiriere nr. 3849-CHI-01/17.12.2004 reclamanta a închiriat platformele.

Conform art.6 din Regulamentul aprobat prin Ordinul #####: "închirierea infrastructurii de transport naval prevăzută la art. 2 se desfășoară astfel:

a) pe bază de licitație deschisă cu strigare pentru categoriile de infrastructură de transport naval prevăzute la art. 2 lit. a), b) și d).

În consecință, pretențiile reclamantei în sensul prelungirii termenului contractual până în data de 16.12.2024 sunt neîntemeiate, în condițiile în care bunurile prevăzute la art.35 lit.d) din OG 22/1999 pot fi închiriate doar pe bază de licitație deschisă.

Conform art. 109 din Legea nr. 106/2016: "Orice modificare a unui contract de concesiune în cursul perioadei sale de valabilitate, altfel decât în cazurile și condițiile prevăzute în prezenta secțiune, se realizează prin organizarea unei noi proceduri de atribuire, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi".

Contractul de închiriere nr. 03849/17.12.2004 este valabil până la data de 30.06.2021.

În cauză, nu suntem în situația unei erori materiale în ceea ce privește termenul de valabilitate al contractului de închiriere, întrucât din analiza situației de fapt care a condus la

încheierea contractului nu se poate concluziona decât că durata pentru care se putea încheia contractul de închiriere era limitată la durata dreptului de concesiune al AFC (conform Contractului de concesiune nr. 2714, încheiat între Statul ##### prin Ministerul Transporturilor și ### SA, durata de concesiune a Portului ##### era până în data de 30.06.2021).

De altfel, că nu suntem în situația unei erori materiale strecurată în Contractul de închiriere rezultă din dispozițiile art.34 lit.a) OG 22/1999 în forma în vigoare la momentul întocmirii contractului:

"a) perioada pentru care se concesionează/subconcesionează infrastructura, în cazul în care în oferta câștigătoare s-a prevăzut efectuarea programelor de investiții, perioada contractului se stabilește ținându-se cont de valoarea și de perioada de amortizare a investiției. Perioada contractului de subconcesiune nu poate depăși perioada pentru care concesionarul prevăzut la art. 30 alin. (2) a primit în concesiune respectiva infrastructură, în cazul în care în oferta câștigătoare nu este prevăzută efectuarea unor programe de investiții corespunzătoare, perioada contractului nu poate depăși 5 ani".

În egală măsură, prin contractul de închiriere nr. CNAPM-03849-CHI-01/17.12.2004, părțile au stabilit în art.3 următoarele: „(1) Prezentul contract intră în vigoare începând cu data predării folosinței bunului pe bază de proces-verbal și este valabil până la data de 30.06.2021. (2) La expirarea termenului de valabilitate Contractul se poate prelungi prin acordul expres al părților exprimat în scris la solicitarea Chiriașului făcută cu 1 (un) an înainte de expirare, în condițiile legii", acord ce nu a fost încheiat.

Pentru toate aceste considerente, solicităm admiterea cererii de intervenție accesorie, admiterea acțiunii în anulare cu consecința anulării Sentinței arbitrale nr.1/11.05.2021 și, pe fond, respingerea cererii ca neîntemeiată.

În temeiul art.453 Cod Procedură Civilă, solicită obligarea pârâtei la plata cheltuielilor ocazionate de prezentul litigiu constând în onorariu avocat.

Prin decizia civilă nr.#/03.11.2021 s-a admis acțiunea în anulare promovată de reclamanta ##### SA, intervenienți în interes alăturat reclamantei MUNICIPIUL CONSTANȚA PRIN ##### și PRIMARUL MUNICIPIULUI CONSTANȚA, în contradictoriu cu pârâta SC ##### SRL, s-a anulat hotărârea arbitrală și judecând în fond, Curtea de Apel a respins cererea formulată de SC ##### SRL ca nefondată, a admis cererea de intervenție accesorie și a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 100 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs pârâta ##### SRL.

Prin decizia civilă nr.#####/27.09.2022, Înalta ##### de Casație și Justiție a admis recursul declarat de ##### SRL, a casat decizia atacată și a dispus trimiterea cauzei spre o nouă judecată aceleiași curți de apel.

Pentru a pronunța această decizia Înalta ##### de Casație și Justiție a avut în vedere următoarele:

Recurenta-reclamantă susține, în esență, că instanța a încălcat principiul disponibilității, întrucât soluția atacată s-a întemeiat pe art. 35 alin. (2) din O.G. nr. 22/1999, care însă nu a figurat printre dispozițiile invocate de intimata-pârâta în motivarea acțiunii în anulare.

Aceste critici se încadrează în motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. pct. 5 Cod procedură civilă, conform căruia se poate cere casarea hotărârii date cu încălcarea regulilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

Potrivit art. 9 alin. (2) Cod procedură civilă, „obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților.”

acestui text de lege relevă că obiectul și limitele procesului sunt guvernate de principiul disponibilității, aceasta fiind stabilite prin cererile și apărările părților.

Verificând respectarea acestui principiu, Înalta ##### a reținut că intimata- pârâtă a invocat prin acțiunea în anulare motivul prevăzut de art. 613 alin. (1) lit. h) Cod procedură civilă inclusiv din perspectiva încălcării art. 35 din O.G. nr. 22/1999 (fila 8 din dosarul Curții de apel).

Evocarea acestei norme în susținerea motivului de anulare a vizat și alin.2 al art. 35 din O.G. nr. 22/1999, din moment ce în motivarea acțiunii în anulare s-a susținut că pârâta nu putea subcontracta, nici măcar retroactiv, un dezmembrământ al drepturilor sale izvorâte dintr-un contract de concesiune pe o perioadă mai lungă decât permitea concesiunea la momentul subcontractării inițiale (fila 14 din dosarul Curții de apel).

Aceste susțineri vizează chiar ipoteza reglementată de art. 35 alin. (2) din O.G. nr. 22/1999, conform căruia „contractele de închiriere de infrastructură de transport naval se vor încheia pe o perioadă care nu va putea depăși perioada concesiunii prevăzute la art. 30 alin. (2) și vor conține cel puțin clauzele prevăzute la art. 34 lit. a), b), c), e), t), h) și i).”

Prin urmare, criticile subsumate motivului de casare prevăzut de 488 alin. (1) pct. 5 Cod procedură civilă sunt nefondate.

Recurenta-reclamantă mai susține că decizia atacată cuprinde numai motive străine de natura pricinii, întrucât s-a întemeiat exclusiv pe o normă care nu era în vigoare la momentul încheierii contractului de închiriere.

Aceste critici se încadrează în motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 Cod procedură civilă, potrivit căruia se poate cere casarea hotărârii care nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei.

Ipooteza referitoare la motivele străine de natura cauzei vizează lipsa oricărei legături între motivele reținute de instanță și pricina dedusă judecății, și anume considerentele supraabundente, care nu sprijină și nici nu justifică soluția din dispozitiv.

Or, considerentele expuse în motivarea soluției de anulare a sentinței arbitrale prin prisma art. 35 alin. (2) din O.G. nr. 22/1999 au legătură cu cauza dedusă judecății, nefiind astfel incident motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 Cod procedură civilă.

Chestiunea aplicabilității în cauză a unei norme de drept material poate fi însă examinată în cadrul motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, conform căruia se poate cere casarea hotărârii date cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.

Subsumat acestui motiv, recurenta-reclamantă susține că instanța a reținut incidența în cauză a art. 35 alin. (2) din O.G. nr. 22/1999, deși acest text de lege nu era în vigoare la momentul încheierii contractului de închiriere.

Înalta ##### reține că instanța investită cu soluționarea acțiunii în anulare a apreciat că dispozițiile imperative de la art. 35 alin. (2) din O.G. nr. 22/1999 au fost încălcate de către

tribunalul arbitral, ca urmare a modificării duratei închirierii inițiale peste termenul pentru care se putea încheia valabil contractul de închiriere.

Dispozițiile art. 35 alin. (2) din O.G. nr. 22/1999, care au fundamentat soluția de anulare a sentinței arbitrale, nu erau însă în vigoare la momentul încheierii contractului de închiriere nr. 3849-CHI-01 din 17 decembrie 2004.

Astfel, alin. (2) al art. 35 din O.G. nr. 22/1999 a fost introdus prin art. I pct. 40 din Legea nr. 235/2017, care a intrat în vigoare la 10 decembrie 2017.

Anterior acestei modificări, art. 35 din O.G. nr. 22/1999 avea un singur alineat, care fusese introdus prin art. 27' din O.U.G. nr. 86/2007 și renumerotat în urma republicării O.G. nr. 22/1999.

O.U.G. nr. 86/2007 a intrat în vigoare la 18 octombrie 2007, acest act normativ cuprindea și dispoziții tranzitorii la art. II alin. (5) și (10), aplicabile contractelor în curs de executare.

Aceste dispoziții nu au fost avute în vedere de către instanța investită cu soluționarea acțiunii în anulare, care s-a rezumat la fundamentarea soluției sale pe o dispoziție legală inaplicabilă raportului juridic dedus judecății, conform principiului *tempus regit actum*.

La data perfectării actului juridic dedus judecății, erau aplicabile dispozițiile relevante cuprinse în Legea nr. 219/1998 și H.G. nr. 216/1998. Acestor norme li se adaugă în mod corespunzător prevederile legale tranzitorii cuprinse în art. II alineatele (5) și (10) din O.U.G. nr. 86/2007, complet ignorate de instanța investită cu acțiunea în anulare hotărâre arbitrală.

Prin urmare, pronunțarea soluției de anulare a sentinței arbitrale în temeiul unei norme inaplicabile în cauză atrage incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 497 teza I Cod procedură civilă, înalta ##### a admis recursul declarat de recurenta-reclamantă împotriva deciziei atacate, pe care o va casa și va trimite cauza spre o nouă judecată aceleiași curți de apel.

În rejudecare, instanța va avea în vedere și celelalte dispoziții legale invocate prin acțiunea în anulare din perspectiva motivului prevăzut de art. 608 alin. (1) lit. h) Cod procedură civilă, urmând a stabili dacă acestea erau aplicabile raportului juridic dedus judecății.

Dosarul a fost înregistrat în rejudecare pe rolul Curții de Apel Constanța – Secția a II-a civilă, de insolvență și litigii cu profesioniștii și societăți.

La data de 12.04.2023 au formulat cerere de intervenție accesorie în temeiul art.70 și art.71 alin.1 lit.a) și lit.g) și alin.3 din Legea nr.367/2022, Asociația Patronală RESTO în numele și pentru: ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### S SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, PASTICERIA D*##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, în nume personal împreună și cu ##### SRL, în interesul pârâtei ##### SRL, solicitând:

-admiterea în principiu a cererii de intervenție accesorie, iar pe fondul cauzei respingerea ca nefondată a cererii în anularea hotărârii arbitrale atacate și menținerea Sentinței arbitrale nr. 1/11.05.2021 a Curții de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă Camera de Comerț, Industrie, Navigație și Agricultură Constanța;

-obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată (onorariu de avocat).

Cu privire la calitatea procesuala activa a Asociației Patronală RESTO, aceasta rezultă din cuprinsul art.71 alin.1 lit.a) și lit.g) și alin.3 din Legea nr.367/2022 a dialogului social, respectiv:

Art. 71

(1)În vederea realizării scopului pentru care sunt înființate, organizațiile patronale:

a)reprezintă, promovează, susțin și apără interesele economice, juridice și sociale ale membrilor lor;

g)la cererea scrisă a membrilor lor, au dreptul de a-i asista și reprezenta în fața instanțelor de judecata de toate gradele, a organelor de jurisdicție, a altor instituții sau autorități, prin apărători proprii sau aleși;

(3)În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) și (2), precum și la art 70, organizațiile patronale/ale angajatorilor au calitate procesuală activă.

Cele 15 societăți comerciale semnatare ale cererii de intervenție accesorie dețin calitatea de chiriași ai pârâtei ##### SRL pentru locațiile din Portul #####, locații deținute de pârâtă în baza contractului de închiriere 3849/17.12.2004.

Drept urmare, dreptul propriu de locațiune este condiționat de existența și valabilitatea contractului de Închiriere3849/17.12.2004, în contractele proprii fiecăruia existând clauză expresă de încetare de drept a contractului de închiriere la încetarea din orice motive a contractului de închiriere cadru intervenit între cele două părți originare ale cauzei, reclamanta și pârâta ### SRL.

Interesul propriu, legitim și actual de a interveni în prezenta cauză, interes impus de dispozițiile art. 61 din Codul de procedură civilă reiese cu evidență atât din faptul că de existența contractului a cărui valabilitate se discută în cauză depinde însuși dreptul nostru locativ propriu dar și de modul de autorizare a activității noastre pentru sezonul 2023.

Toate semnatarele cererii de intervenție sunt agenți economici cu principală activitate de baruri/restaurante, autorizația de funcționare pentru anul 2023 a fost vizată de autoritățile locale condiționat de parcursul litigios al prezentei cauze civile.

În fiecare dintre cele 15 (chiar mai multe pentru că unele dintre societățile semnatare au câte două locații deschise în Portul Turistic #####) autorizații de funcționare emise s-a inserat mențiunea că autorizația de funcționare este valabilă în condițiile stabilite prin adresele primite de la reclamantă sau chiar pârâtă, la solicitarea autorităților locale, în care este prezentat parcursul procedural al prezentei cauze.

interesul de a interveni în prezenta cauză este unul absolut legitim și actual, în eventualitatea soluționării cauzei în sensul admiterii cererii în anulare formulate de ##### SA, activitatea comercială în Portul Turistic ##### nu va mai putea să fie desfășurată.

subliniat aici și faptul că în cauză, imediat ce cererea în anulare a reclamantei a fost anterior admisă prin Decizia Curții de Apel Constanța 4/03.11.2021, fără să se aștepte rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, reclamanta ## ### SA a notificat (notificarea 647/21.01.2022) pârâta în sensul eliberării spațiilor deținute în temeiul contractului de închiriere 03849/17.12.2004 cu predarea tuturor investițiilor realizate asupra spațiilor închiriate.

Demersul reclamantei a fost temporizat doar de pronunțarea hotărârii Înaltei curți care a casat decizia curții de apel și a trimis cauza spre rejudecare.

Pe de altă parte, interesul privat rezultă explicit și din faptul că fiecare agent economic ce desfășoară activitate în zonă are un număr de angajați care vor fi disponibilizați, au credite accesate

în vederea desfășurării activității, credite capital de lucru IMM INVEST garantate de stat, este plătitor de impozite către stat și către autoritățile locale.

Astfel, doar cu titlu de exemplu enumeră situația câtorva dintre societățile comerciale interveniente, ##### SRL, cu un număr mediu de 49 de salariați în anul 2022, o cifră de afaceri de 6.119.895 lei, impozite și taxe achitate bugetului de stat în valoare de 733.172 lei și bugetului local 6.885 lei dar și credit garantat de stat IMM INVEST în valoare de 650.000 lei;

-##### S SRL, cu un număr mediu de 22 de salariați, o cifră de afaceri de 1.257.697 lei, impozite și taxe către bugetul de stat de 527.981 lei, către bugetul local 45.963 lei;

-##### SRL, cu un număr mediu de 10 salariați, o cifră de afaceri de 2.453.206 lei, impozit acitat bugetului de stat în anul anterior de 155.949 lei, iar către bugetul local 4758 lei dar și credit capital de lucru IMM INVEST garantat de sta în valoare de 298.000 lei;

-##### SRL, cu un număr mediu de 15 salariați, cifră de afaceri de 1.178.491 lei, impozite și taxe achitate bugetului de stat 141.802 lei și bugetului local 2.823 lei,

-##### SRL, cu un număr mediu de 23 salariați, cifră de afaceri 2.880.942 lei, impozite și taxe achitate bugetului de stat în anul 2022 de 805.474 lei și bugetului local de 21.315 lei;

-##### SRL, cu un număr mediu de 10 salariați, cifră de afaceri 557.234 lei, impozite și taxe achitate bugetului de stat de 64.159 lei și bugetului local 3509 lei;

-##### SRL, cu un număr mediu de 20 salariați, cifră de afaceri de 724.363 lei, impozit și taxe achitate către bugetul de stat 56.800 lei;

-##### SRL, cu un număr mediu de 12 salariați, cu o cifră de afaceri de 3.020.666 lei, impozite și taxe achitate statului în 2022 de 294955 lei și credite bancare de 390.000 lei;

-##### SRL, cu un număr actual de 39 de salariați, cifra de afaceri de 8.036.551 lei în anul 2022, impozite și taxe plătite la bugetul de stat 921.120 lei și la bugetul local 8.899 lei, credite pentru desfășurarea activității 1.950.000 lei și

-IMM INVEST, garantate de stat 750.000 lei.

Aceste cifre subliniază încă odată interesul în continuarea activităților comerciale, în cadrul legal și contractual actual. În mod cert în măsura în care nu își vor mai putea desfășura activitatea un număr important de salariați își vor pierde locul de muncă, bugetul statului și bugetul local vor fi lipsite de sursa de venit pe care o reprezentau afacerile noastre din zonă.

Apreciind deci că cererea întrunește condițiile de admisibilitate impuse de art. 61 și următoarele Cod procedură civilă, în condițiile art. 64 Cod procedură civilă să se dispună admiterea în principiu a cererii de intervenție accesorie în interesul pârâtei ### SRL.

Pe calea cererii deduse judecății reclamanta ## ### SA a solicitat anularea Sentinței Arbitrale nr. 1/11.05.2021 pronunțate de Curtea de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă Camera de Comerț, Industrie, Navigație și Agricultură Constanța.

În motivarea cererii reclamanta a susținut în esență faptul că la data de 17.12.2004 cu contractul de închiriere nr. 03849 semnat în baza licitației publice ce a fost câștigată de Sisteme Internaționale de ##### SA București, drepturile cesionate ulterior către Sisteme Integrate de ##### SRL, devenită în ##### SRL au fost închiriate platforme în suprafață totală de 18.786 mp.

Obiectul contractului constă în asigurarea folosinței platformelor și punerea la dispoziție a bunurilor (cheiuri, acvatoriu, diguri de adăpostire) aflate în administrarea CN APM.

Contractul de închiriere semnat era valabil până la 30.06.2021 întrucât la data perfectării lui (17.12.2004) valabilitatea contractului de concesiune semnat între ## ### SA și Ministerul Transporturilor, prin care reclamanta a preluat în concesiune suprafețele platformelor betonate din Portul ##### era până la data de 30.06.2021.

Caietul de sarcini al licitației câștigate de autoarea pârâtei, ce a stat la baza atribuirii din 2004 stabilea că termenul închirierii este de 20 de ani, termen ce s-ar fi împlinit în 2024.

Ulterior încheierii contractului de închiriere 03849/17.12.2004, contractul de concesiune MM/2714 încheiat de ##### SA în calitate de concesionar și Ministerul Transporturilor în calitate de concedent a încetat între aceleași părți intervenind contractul de concesiune LO/4113, având aceleași părți, același obiect al concesiunii însă o nouă valabilitate respectiv până la data de 31.10.2057.

În aceste condiții apreciază reclamanta că dreptul pârâtei de a beneficia de o durată a închirierii de 20 de ani putea fi fructificat exclusiv prin intermediul clauzei prevăzute de dispozițiile art. 3 alin. 2 din contractul de închiriere 03849/17.12.2004, respectiv prin prelungirea duratei închirierii până la limita temporală prevăzută în caietul de sarcini.

Prin sentința arbitrală atacată în cauză cu acțiune în anulare acțiunea pârâtei de punere în acord a prevederilor din caietul de sarcini cu prevederile contractului de închiriere în sensul modificării valabilității duratei contractului ca fiind 16.12.2024 în loc de 30.06.2021 a fost admisă.

Cererea în anulare a fost întemeiată pe dispozițiile art. 608 alin. 1 lit. h Cod procedură civilă, iar ca și dispoziții imperative ale legii încălcate au fost invocate dispozițiile art. 106 lit. a și b din Legea ##### coroborat cu 109 din același act normativ, art. 31 coroborat cu art. 35 din OG 22/1999, art. 969 Vechiul Cod civil și 1270 Noul Cod civil.

Cererea în anulare a fost admisă de Curtea de Apel Constanța prin Decizia civilă #/03.11.2021, iar Înalta ##### de Casație și Justiție cu Decizia #####/27.09.2022 a casat decizia curții și a trimis spre rejudecare cauza constatând că dispoziția reținut încălcată la pronunțarea hotărârii arbitrale atacate nu era incidență raportului juridic dintre părți, intrând în vigoare la o dată ulterioară perfectării contractului de închiriere.

În rejudecare, potrivit limitelor de casare stabilite de către instanța de recurs în conformitate cu dispozițiile art. 501 alin. 3 Cod procedură civilă, instanța de fond este datoare să verifice celelalte dispoziții legale invocate ca încălcate prin acțiunea în anulare din perspectiva motivului prevăzut de art. 608 alin. 1 lit. h Cod procedură civilă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 106 lit. a și b din Legea ##### coroborat cu art. 109 din Legea ##### este lesne de observat că și aceste dispoziții legale sunt ulterioare datei perfectării contractului de închiriere dintre părți (17.12.2004).

Legea ##### a intrat în vigoare la data de 26.05.2016.

Data fiind data perfectării contractului de închiriere 17.12.2004 în discuție în speța de față, raportul juridic dintre părți este în mod evident supus dispozițiilor legale în vigoare la momentul nașterii sale, respectiv în speța noastră, dispozițiilor Codului civil de la 1864, în acord și cu dispozițiile art. 5 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul Civil.

Rezultă deci că în rejudecare Curtea de Apel Constanța va verifica încălcarea dispozițiilor imperative ale art. 969 Cod civil de la 1864 la pronunțarea Sentinței arbitrale nr. 1/11.05.2021.

Potrivit dispoziției legale arătate "Convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante. Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege".

Din perspectiva acestui text de lege hotărârea arbitrală pronunțată este pe deplin legală transpunând în practică principiul de drept -pacta sunt servanda-, principiu instituit de dispoziția legală citată.

Potrivit art. 44 alin. (1) din contractul părților "Caietul de sarcini al licitației este parte integrantă a contractului" iar potrivit art. 44 alin. (2) "În cazul în care între dispozițiile prezentului contract și cele ale caietului de sarcini apare vreo neconcordanță, dispozițiile contractului vor fi modificate în concordanță cu caietul de sarcini".

Astfel, contractul prevede expres obligația de aliniere a conținutului său, raportat la caietul de sarcini, în vederea înlăturării neconcordanței. Practic se poate conchide că între părțile litigiului nu există o dispută reală cu privire la durata de 20 ani a locațiunii astfel cum era reglementată în caietul de sarcini al procedurii de atribuire, discuțiile contradictorii intervenind doar cu privire la valabilitatea de 20 de ani a contractului de închiriere încheiat între părți urmare a câștigării licitației de atribuire.

De aici și concluzia firească: opoziția reclamantei la alinierea clauzelor contractuale la prevederile caietului de sarcini fiind de plano în afara dispoziției legale pretins încălcate 969 Cod civil.

Orice altă interpretare a dispozițiilor art. 969 Cod civil nu poate fi primită.

Nu poate subzista nici o confuzie între punerea în acord a contractului perfectat doar ca transpunere în termeni contractuali a unei licitații de atribuire câștigate de pârâta #### SRL și dispozițiile liber negociate și consimțite ale unui contract guvernate de principiul libertății contractuale.

Încercarea reclamantei de a muta atenția tuturor către dispozițiile contractuale privind modificarea prin prelungire a termenului contractului este doar o încercare de inducere în eroare a instanțelor de judecată.

Ne aflăm în situația când autoritatea care a organizat procedura de licitație publică de atribuire a locațiunii, autoritatea care a emis caietul de sarcini își invocă propria culpă că a organizat un proces de atribuire pe o perioadă mai mare decât cea în care avea dreptul de a dispune asupra atribuirii.

Știut fiind că invocarea propriei turpitudini, de către un subiect de drept în susținerea propriului interes, nu este permisă în dreptul românesc apreciază că reclamanta nu este în situația de a se pretinde apărută de dispoziția legală a art. 969 Cod civil.

de considerentele expuse, apreciind întemeiată prezenta cerere, solicită în principal să fie declarată admisibilă în principiu și, pe fondul acțiunii în anulare formulate de reclamanta ## #### SA să se dispună respingerea ca nefondată cu menținerea sentinței arbitrale atacate, cu obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată (onorariu de avocat).

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 61 Cod procedură civilă, art. 608 și urm. Cod procedură civilă, art. 969 Cod civil.

În dovedire au solicitat încuviințarea probei cu înscrișuri.

În ședința publică din data de 14.06.2023 cererea de intervenție accesorie a fost încuviințată în principiu.

În probațiune a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând acțiunea în anulare, în limitele deduse judecării ca urmare a casării, conform art. 501 Cod procedură civilă, Curtea de Apel reține următoarele:

Prin acțiunea arbitrală ce a format obiectul dosarului nr. 1/2021 al Curtea de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă Camera de Comerț, Industrie, Navigație și Agricultură Constanța, petenta ##### SRL a solicitat obligarea ##### SA la încheierea unui act adițional privind modificarea art. 3.1. din contractul de închiriere nr. CNAPM-03849-CHI-01/17.12.2004, în concordanță cu caietul de sarcini, în sensul modificării valabilității contractului ca fiind 16.12.2024 în loc de 30.06.2021.

Prin Sentința Arbitrală nr.1/11.05.2021, pronunțată de Curtea de Arbitraj Comercial și Maritim de pe lângă Camera de Comerț, Industrie, Navigație și Agricultură Constanța în dosarul nr.1/2021, a fost admisă acțiunea și s-a dispus obligarea ##### SA la încheierea unui act adițional privind modificarea art. 3 alin. 1 din contractul de închiriere nr. 3849-CHI-01/17.12.2004, în concordanță cu caietul de sarcini, în sensul modificării valabilității contractului ca fiind 16.12.2024, în loc de 30.06.2021.

Împotriva sentinței arbitrale, ##### SA a formulat acțiune în anulare pe rolul Curții de Apel Constanța – Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, la data de 28.06.2021, sub număr de dosar ###/36/2021, solicitând în contradictoriu cu pârâta (calitate în cadrul prezentei acțiuni în anulare) ##### S.R.L., în temeiul disp.art. 608 alin (1) lit. h) și art. 613 Cod Procedură Civilă, anularea Sentinței Arbitrale nr.1/11.05.2021 și respingerea în tot a pretențiilor reclamate de TMM prin acțiunea arbitrală.

Acțiunea în anulare a fost inițial admisă prin decizia civilă nr. #/03.11.2021, care însă prin decizia nr. #####/27.09.2022 a Înaltei ##### de Casație și Justiție a fost casată ca urmare a admiterii recursului declarat de petenta ##### SRL, cauza fiind trimisă spre o nouă judecată aceleiași curți de apel.

Instanța de recurs a reținut că instanța investită cu soluționarea acțiunii în anulare și-a fundamentat soluția pe dispozițiile art. 35 alin. 2 din OG 22/1999, care nu erau însă în vigoare la data încheierii contractului de închiriere nr. 3489-CHI-01/17.12.2004 și a instrucionat instanța de rejudecare a avea în vedere și celelalte dispoziții legale invocate prin acțiunea în anulare din perspectiva motivului prevăzut de art. 608 alin. 1 lit. h) Cod procedură civilă, urmând a stabili dacă acestea erau aplicabile raportului juridic dedus judecării.

Potrivit art. 608 alin. (1) lit. h) C.proc.civ., hotărârea arbitrală poate fi desființată prin acțiune în anulare atunci când încalcă ordinea publică, bunele moravuri ori dispoziții imperative ale legii, reclamanta titular al acțiunii în anulare invocând înfrângerea de către instanța arbitrală a unor prevederi imperative ale legii, menționate în motivele acțiunii în anulare, respectiv:

- art. 106 lit. a) și b) din Legea nr. 100/2016 coroborat cu art.109 din Legea nr. 100/2016;
- art.31 coroborat cu art. 35 și II pct.10 din OG 22/1999 cu modificările și completările ulterioare;

- art. 969 Vechiul Cod Civil, 1270 Noul Cod Civil coroborat cu art. 17 Cod Civil și principiul de drept nimeni nu poate transmite mai multe drepturi decât are el însuși (nemo plus

iuris ad alium transferre potest quam ipse habet) sau, altfel spus, că nimeni nu poate transmite ceea ce nu are (nemo dat quod non habet).

Curtea reține în prealabil, văzând și dispozițiile deciziei de casare, că instanța investită cu o acțiune în anulare fundamentată pe ipoteza indicată anterior este obligată să verifice, în mod prioritar, aplicabilitatea în litigiu a prevederilor invocate, apoi va trece la analizarea măsurii în care dispozițiile legale pretins încălcate de către instanța arbitrală au caracter imperativ.

Referitor la încălcarea unor norme imperative, invocată de ##### SA, Curtea subliniază că normele de drept civil imperative sunt acelea care impun subiectelor de drept civil o acțiune sau le obligă la o abstențiune și care, sub sancțiune, nu permit să se deroge de la ele sau să nu se aplice. Aceste norme îndeplinesc funcția de a fi o interdicție socială care restrânge libertatea individuală prin indicarea faptului că există interese generale, sociale, care depășesc sfera interesului particular și pe care părțile nu le pot nesocoti. Normele legale imperative impun părților sau subiectului de drept vizat de norma respectivă o conduită de la care nu pot deroga, fie explicită (prin impunerea sancțiunii nulității absolute), fie implicită (dedusă din modul în care norma impune sau din scopul pe care îl urmărește).

În cauză, se reține că petenta TMM a solicitat prin acțiunea arbitrală obligarea CNAPM la încheierea unui act adițional prin modificarea art. 3.1. din contractul de închiriere nr. CNAPM-03849-CHI-01/17.12.2004, în concordanță cu caietul de sarcini, în sensul modificării valabilității contractului ca fiind 16.12.2024 în loc de 30.06.2021. Acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 1075 și art. 969 Cod civil, prin valorificarea unei prevederi contractuale, respectiv art. 44 alin. 2.

Astfel, prin contractul de închiriere nr. CNAPM-03849-CHI-01/17.12.2004 părțile au stabilit în art. 3 următoarele: „(1) Prezentul contract intră în vigoare începând cu data predării folosinței bunului pe bază de proces-verbal și este valabil până la data de 30.06.2021. (2) La expirarea termenului de valabilitate Contractul se poate prelungi prin acordul expres al părților exprimat în scris la solicitarea Chiriașului făcută cu 1 (un) an înainte de expirare, în condițiile legii”.

De asemenea, la art. 42 alin. 1 lit. a) din contract, s-a prevăzut încetarea valabilității contractului la expirarea perioadei convenite în condițiile art. 3, iar conform art. 44: „(1) Caietul de sarcini al licitației și planul de investiții – oferta tehnică sunt parte integrantă a prezentului contract. (2) În cazul în care între dispozițiile prezentului contract și cele ale caietului de sarcini apare vreo neconcordanță, dispozițiile contractului vor fi modificate în concordanță cu caietul de sarcini.”

Potrivit cap. 5 din caietul de sarcini, parte integrantă a contractului, valabilitatea contractului era de 20 de ani, astfel cum se stabilise prin Hotărârea nr. 50/28.10.2004 a Consiliului de Administrație al ##### SA Constanța, prin care s-a aprobat organizarea unei licitații pentru închirierea construcțiilor care constituiau patrimoniul privat al companiei aflate în portul turistic #####.

Tribunalul arbitral a reținut din înscrisurile administrate, corespondența părților și susținerile acestora că neconcordanța între data valabilității înscrisă în contract și valabilitatea specificată în caietul de sarcini provine din aceea că la data încheierii contractului de închiriere între părți, Administrația avea încheiat contract de concesiune cu Ministerul Lucrărilor Publice,

Transporturilor și Locuinței nr. MM/2714/01.06.2001, cu o durată a concesiunii de 20 de ani, respectiv până la 30.06.2021.

Curtea reține că la momentul încheierii contractului de închiriere, unicul impediment la înscrierea în cuprinsul acestuia a valabilității de 20 de ani, corespunzătoare caietului de sarcini, îl reprezenta durata concesiunii deținute de CNAPM la momentul respectiv, impediment care a dispărut odată cu încheierea de către Administrația concesionară a unui nou contract de concesiune, nr. LO/4113/31.10.2008, cu concedentul Ministerul Transporturilor, pe o durată de 49 de ani, respectiv până la data de 31.10.2057.

de acest aspect, rezultă că ulterior datei de 31.10.2008 nu mai existau impedimente privind respectarea valabilității închirierii prevăzute în caietul de sarcini, în considerarea căruia TMM a făcut oferta, dată fiind complexitatea investițiilor la care s-a obligat prin contract.

Se reține că în mod corect a apreciat Tribunalul arbitral că modificarea valabilității menționate în art. 3.1 din contract nu constituie o veritabilă prelungire a contractului, ci o aliniere a clauzei cu prevederea corespondentă din caietul de sarcini, astfel că în aplicarea dispozițiilor art. 969 Cod civil din 1865, sub imperiul căruia a fost încheiată convenția părților, a valorificat prevederile contractuale ale art. 44, admitând acțiunea arbitrală în sensul solicitat. Prin realizarea acordului de voință al părților asupra clauzelor unui contract, cocontractanții își asumă efectele pe care contractul respectiv le creează în patrimoniul lor, cu toate consecințele care decurg din acestea. Intrată în circuitul raporturilor juridice civile, obligația apare ca un raport juridic între subiecte determinate, fiecărui subiect revenindu-i drepturi ori îndatoriri sau, după caz, atât drepturi cât și îndatoriri de la executarea cărora nu se pot sustrage decât în cazurile strict delimitate de lege.

În privința criticii de nelegalitate privind încălcarea art. 969 vechiul Cod civil, a art. 1270 Noul Cod Civil coroborat cu art. 17 Cod Civil și principiul de drept nimeni nu poate transmite mai multe drepturi decât are el însuși, Curtea învederează că prevederile art. 1270 și ale art. 17 din noul Cod civil nu sunt aplicabile în cauză, de vreme ce contractul dintre părți a fost încheiat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009.

Potrivit art. 6 alin. 2 din Codul civil intrat în vigoare în anul 2011, actele și faptele juridice încheiate ori săvârșite înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii lor.

Conform art. 15 alin. 2 din Constituția României, „legea dispune numai pentru viitor cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”.

În privința legii civile, respectiv a normelor de drept substanțial, art. 6 din Noul Cod civil prevede că aceasta este aplicabilă cât timp este în vigoare și că ea nu are putere retroactivă. Textul consfințește astfel, ca regulă fundamentală de aplicare a legii civile, neretroactivitatea legii civile noi, în sensul că *facta praeterita* (trecutul juridic) nu se află sub acțiunea acesteia. Apoi textul consacră aplicarea imediată a legii civile noi tuturor actelor și faptelor juridice încheiate sau, după caz, produse ori săvârșite după intrarea sa în vigoare, efectelor acestora, precum și situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare. În fine, inductiv, se impune ultraactivitatea legii civile vechi, expresie a principiului *tempus regit actum*, în sensul că actul juridic, odată încheiat, reprezintă o situație juridică definitiv stabilită care împiedică obligarea părților acestuia la a face altceva decât prevedea legea veche, în vigoare la data încheierii actului.

În lumina acestor considerații, instanța reține că în speță, contractul părților se află sub incidența prevederilor Vechiului Cod civil.

Pe de altă parte, raporturile contractuale dintre părți, guvernate de principiul libertății de voință, vizează raporturi de ordin privat reglementate prin norme supletive, de la care părțile pot deroga, criticile aduse de CNAPM, titular al acțiunii în anulare, nefiind înscrise în ipoteza încălcării dispozițiilor legale imperative.

Presupusa greșită interpretare a unei clauze contractuale reprezintă o chestiune diferită de încălcarea sau greșita interpretare a unei dispoziții imperative a legii, astfel încât, criticile aduse prin acțiunea în anulare sub acest aspect nu se încadrează în sfera motivului prevăzut de art. 608 alin. 1 lit. h C. pr. civ. Interpretarea contractului este diferită de interpretarea legii, iar exprimarea „putere de lege” din art. 969 C. civ. semnifică doar faptul că un contract are forță obligatorie între părți.

În ceea ce privește celelalte critici de nelegalitate constând în încălcarea art. 106 lit. a) și b) din Legea nr. 100/2016 coroborat cu art.109 din Legea nr. 100/2016, instanța constată că dispozițiile legale invocate nu erau în vigoare la data încheierii contractului de închiriere dintre părți, nefiind incidente raportului juridic dedus judecării arbitrale.

Curtea reține caracterul neîndoielnic al obligativității atribuirii conform procedurii prevăzute de Legea nr. 100/2016 a unui contract de concesiune de servicii care intră sub incidența legii respective, însă acestea nu sunt incidente prezentei cauze, de vreme ce, dincolo de natura contractului de închiriere, diferită de cea de concesiune de servicii, nu a fost dispusă o nouă atribuire a contractului ori o prelungire a acestuia, care să presupună alinierea la prevederi imperative din legislația achizițiilor publice/concesiunilor de servicii.

Apărările CNAPM nu au vizat durata de 20 de ani a contractului de închiriere, pe care nu a înțeles să o conteste, ci mecanismul contractual prin care s-a dispus modificarea valabilității înscrise în contract, Administrația susținând că alinierea contractului la caietul de sarcini în privința duratei de 20 de ani a contractului trebuie efectuată numai în temeiul clauzei de la art. 3 alin. 2 din contract. Or, acesta prevede posibilitatea prelungirii contractului prin acordul expres al părților exprimat în scris, la solicitarea chiriașului făcută cu 1 an înainte de expirare, în condițiile legii și are deci ca premisă valabilitatea contractului, care conform considerentelor anterioare trebuie pusă în acord cu prevederile caietului de sarcini.

Sușinerile CNAPM se grefează pe ipoteza unei eventuale prelungiri a valabilității peste perioada de 20 de ani menționată în caietul de sarcini, ## # ##### ## ##### ## #####
##.

prevederile art.31 coroborat cu art. 35 și II pct.10 din OG 22/1999 nu sunt aplicabile cauzei, de vreme ce, astfel cum a fost statuat și în decizia de casare, acestea au fost invocate în forma intrată în vigoare abia în anul 2017.

Forma în vigoare la data încheierii contractului de închiriere – 17.12.2004 – a OG 22/1999 nu prevedea dispoziții legate de închirierea infrastructurii portuare, după cum nici Legea ##### ori HG 216/1998, incidente la data încheierii contractului de concesiune al CNAPM, nu reglementau situația duratei contractelor de închiriere încheiate de concesionari.

Străine de obiectul cauzei rămân și susținerile privind obligativitatea încheierii unui contract de închiriere a terenului portuar, în considerarea art. II alin. 5 și 10 din OUG 86/2007, acestea fiind valorificate de către părți în cadrul unui litigiu distinct.

În raport de aceste argumente, constatând că motivele invocate de titularul acțiunii în anulare nu converg înspre concluzia că prin hotărârea pronunțată tribunalului arbitral ar fi nesocotit

normele imperative ale legii sau ar fi înfrânt ordinea publică, Curtea va respinge ca nefondată acțiunea.

Consecutiv, față de soluția adoptată asupra acțiunii principale, instanța va respinge cererea de intervenție accesorie în interes alăturat CNAPM, formulată de intervenientul Municipiul Constanța prin ##### și Primarul Municipiului Constanța și totodată, va admite cererea de intervenție accesorie în interes alăturat ##### ##### ##### SRL, formulată de intervenienții: ##### ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### S SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, Pasticeria D* ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, personal și prin reprezentant Asociația Patronală Resto, conform Legii 367/2022, precum și de intervenienta ##### SRL.

În temeiul art. 453 alin. 1 Cod procedură civilă, va obliga ##### SA la plata către ##### ##### SRL a sumei de 5950 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocațial, precum și la plata sumei de 5950 lei către intervenienții accesorii în interesul TMM, reprezentând onorariu avocațial redus, în temeiul art. 451 alin. 2 CPC, apreciind disproporționată obligarea titularului acțiunii în anulare la plata contravalorii unui onorariu individual de 5000 ori 5950 lei, pentru fiecare intervenient, ținând seama de formularea unei singure intervenții accesorii de către toți intervenienții, dar și de circumstanțele cauzei.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
H O T Ă R A Ș T E:

Respinge ca nefondată acțiunea în anulare formulată de reclamanta ##### SA, cu sediul în Incinta Port, ##### Maritimă, #####.

Respinge cererea de intervenție accesorie în interes alăturat reclamantei, formulată de intervenientul Municipiul Constanța prin ##### și Primarul Municipiului Constanța, ambii cu sediul în Constanța, B-dul ##### nr.51, #####.

Admite cererea de intervenție accesorie în interes alăturat pârâtei ##### ##### ##### SRL, cu sediul procesual ales în Constanța, #####, #####, județ Constanța, formulată de intervenienții: ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### S SRL, ##### SRL, ##### SRL, Pasticeria D* ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, ##### SRL, personal și prin reprezentant Asociația Patronală Resto, conform Legii 367/2022, precum și de intervenienta ##### SRL, toți cu sediul procesual ales la avocat #####, din Constanța, Bd. #####, nr.97, #####, #####, jud. Constanța.

Obligă reclamanta la plata către pârâta ##### ##### SRL a sumei de 5950 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocațial, precum și la plata sumei de 5950 lei către intervenienții accesorii în interesul pârâtei, reprezentând onorariu avocațial redus.

Hotarâre nr. 1/2023 din 12.07.2023, cod RJ 23dg46444 (<https://rejust.ro/juris/23dg46444>)

Cu drept de recurs în termen de 30 zile de la comunicare. Recursul se depune la Curtea de Apel Constanța.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței astăzi, 12.07.2023.

Președinte,

#####

#####

Grefier,

Red.#####

6 ex./14.03.2024